

Súd: Najvyšší správny súd SR  
Spisová značka: 9Sžsk/100/2020  
Identifikačné číslo spisu: 1018200052  
Dátum vydania rozhodnutia: 25. mája 2022  
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová  
Funkcia: predsedníčka senátu  
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1018200052.1

## ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jany Martinčekovej a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobcu: C. Z., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. XX, XXX XX S. Y., právne zastúpený: Beňo & partners advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Námestie sv. Egídia 93, 058 01 Poprad, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova č. 2, 811 09 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-265/2017/OPK zo dňa 22. 08. 2017, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/60/2018-62 zo dňa 12. februára 2020, t a k t o

### r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/60/2018-62 zo dňa 12. februára 2020 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

### O d ō v o d n e n i e

#### I.

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 7S/60/2018-62 zo dňa 12. februára 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), postupom podľa § 191 ods. 1 písm. e) a g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň žalobcovi priznal právo na úplnú náhradu trov konania.

2. Správny súd mal preukázané, že žalovaný rozhodol o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach č. KRPZ-KE-VO2-199-030/2015-PS zo dňa 01. 08. 2017 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu“), ktorým žalobcovi nebola priznaná náhrada za bolesť vo výške 858 eur, tak, že zmenil prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu v jeho výrokovej časti v znení: „Podľa § 20 ods. 1 písm. b), písm. c), § 22 a § 23 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z. z.“) v súlade s § 3 a § 5 zákona č. 437/2004 Z.

z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z. z.“) a § 100 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“)“ nahradil textom: „Podľa § 20 ods. 1 písm. b) a § 22 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z. z.“) v súlade s § 3 a § 5 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z. z.“) v spojení s § 99 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“)“

3. Správny súd uviedol, že úraz, ktorý mal žalobca utrpieť dňa 05. 02. 2015, a to poškodenie sluchu hluchom - akutrauma a následnou poruchou sluchu vľavo - tinitus, v rámci výkonu služby ako člen zásahovej jednotky služobného zákroku, ktorého cieľom bolo zadržanie osoby, nebol uznaný za služobný úraz, a teda bol kvalifikovaný ako úraz mimo služobný, za ktorý úrad nenesie zodpovednosť, čo bolo odôvodnené tým, že žalobca si riadne a včas nesplnil ohlasovaciu povinnosť, čím vytvoril prekážku a zmaril tak riadne a objektívne vyšetrenie škodovej udalosti. Správny súd konštatoval, že uvedené nahlásenie vzniku úrazu zostalo sporným a administratívne orgány tento rozpor neodstránili a ani nevykonali potrebné dokazovanie pre prijatie záveru, či žalobca tento úraz oznámil zákonom a metodikou žalovaného predpísaným spôsobom. V prípade vzniku pochybnosti o čase nahlásenia úrazu bolo podľa názoru správneho súdu povinnosťou správnych orgánov vo veci nariadiť ústne pojednávanie podľa § 24 správneho poriadku a na tomto pojednávaní vzniknuté pochybnosti a rozpory odstrániť.

4. Správny súd zdôraznil, že tak ako bolo skonštatované aj v rozhodnutí žalovaného, v konaní o nároku žalobcu, ktorý si uplatňuje náhradu škody v súvislosti so služobným úrazom je potrebné procesne postupovať v právnom režime správneho poriadku. Je teda na úvahe správneho orgánu, či za účelom zistenia skutkového stavu veci nariadi pojednávanie, na ktorom by sa prípadne doplnilo dokazovanie ohľadom skutkového stavu, ktorý má tvoriť podklad pre jeho rozhodnutie. Podľa názoru správneho súdu, však skutkový stav zistený žalovaným a prvostupňovým orgánom nebol zistený dostatočne, preto bolo potrebné v rámci ústneho pojednávania odstraňovať zásadné rozpory v tvrdeniach, či žalobca si splnil svoju ohlasovaciu povinnosť a včas oznámil vznik služobného úrazu, a teda či postupoval podľa platnej metodiky, ktorá je premietnutá v nariadení žalovaného č. 27/2008.

5. Správny súd poukazom na ust. § 176 písm. a) zákona o štátnej službe policajtov, podľa ktorého služobný úrad sa nemôže zbaviť zodpovednosti, ak policajt utrpel služobný úraz pri služobnom zákroku, uviedol, že nemôže obstať ani odvolávanie sa na to, že žalobca nesplnil interný metodický pokyn, ktorý stanovuje lehotu a prípadne aj formu, ako má byť vzniknutý pracovný úraz nahlásený služobnému úradu policajta, pretože podľa názoru správneho súdu vykonávací predpis nižšej právnej sily podstatu tohto zákonného ustanovenia nemôže zmeniť. Tvrdenia žalovaného o tom, že žalobca porušil svoje povinnosti, ak sa bezprostredne po úraze nepodrobil skúške na požitie alkoholu, ako aj to, že v čase zásahu nepoužil ochranné prostriedky mohlo byť podľa názoru správneho súdu podstatným iba pre prípadnú výšku žalobcovi priznanej náhrady za vzniknutú škodu, nemôže mať však za následok záver o tom, že žalovaný za vznik škody nezodpovedá. Takouto okolnosťou pre zníženie náhrady môžu byť aj prípadné predchádzajúce ťažkosti žalobcu so sluchovým aparátom, na ktoré sa odvolal veliteľ útvaru vo svojom úradnom zázname. Správny súd nevyklučuje, že v prípade ďalšieho dokazovania bude namieste potreba nariadiť znalecké dokazovanie, ktorým by sa mohlo zistiť, či poškodenie sluchu nastalo následkom úrazového deja, prípadne, či následkom streľby v uzavretej miestnosti nedošlo k zhoršeniu prípadného predchádzajúceho poškodenia sluchu.

6. Na záver správny súd konštatoval, že závery žalovaného o tom, že v danej veci vzhľadom na nesplnenie oznamovacej povinnosti ihneď po úraze vznikla objektívna nemožnosť preukázať príčinnú súvislosť medzi následkom, ktorým je poškodenie sluchu a priebehom služobnej činnosti žalobcu, čo zakladá liberačné dôvody, a teda úraz, o ktorom žalobca tvrdí, že sa stal 05. 02. 2015 nie je služobný úraz, za ktorý služobný úrad nenesie zodpovednosť, bol prijatý predčasne, na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a zároveň aj v procese dokazovania došlo k zásadným pochybeniam v procesnom postupe žalovaného, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia správneho orgánu.

7. Na základe vyššie uvedených dôvodov, správny súd dospel k záveru, že námietky žalobcu sú dôvodné, a preto napadnuté rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu v zmysle § 191 ods. 1 písm. e) a g) SSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní správny súd žalovanému uložil povinnosť odstrániť vytýkané pochybenia v procesnom postupe, ako aj pri zisťovaní skutkového stavu tvoriaceho základ rozhodnutia služobného úradu a vo veci o nároku žalobcu opätovne rozhodnúť.

## II.

Kasačná sťažnosť žalovaného proti rozsudku správneho súdu

8. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť žalovaný (ďalej len „sťažovateľ“) podaním zo dňa 07. 04. 2020. Kasačnú sťažnosť odôvodnil tým, že správny súd vec nesprávne právne posúdil v zmysle § 440 ods. 1 písm. g) SSP.

9. Sťažovateľ nesúhlasil s konštatovaním správneho súdu, že záver o tom, že v prípade žalobcu nešlo o služobný úraz bol prijatý predčasne na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a v procese dokazovania malo dôjsť k zásadným pochybeniam v procesnom postupe žalovaného, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia správneho orgánu. Správneho súdu sťažovateľ vytýkal, že nesprávne jednostranne posúdil vec a trval na skutočnosti, že v oboch napadnutých rozhodnutiach bolo konkrétne uvedené ako postupoval v žalobcovom prípade. Pochybenie súdu žalovaný videl v tom, že zle vyhodnotil jeho postup, keď skonštatoval, že skutkový stav, z ktorého vychádzal nebol zistený dostatočne a neboli odstránené rozpory v tvrdeniach vzniknuté medzi žalobcom a žalovaným.

10. Žalovaný trval na tom, že vo veci mal jednoznačne preukázané, že žalobca si nesplnil povinnosť, ktorú mu ukladá zákon, a nesplnením si povinnosti na strane policajta dochádza k tomu, že policajt zmarí objektívne vyšetrovanie príčiny a okolnosti vzniku úrazu zo strany služobného úradu, a to úmyselne (napr. aby sa vyhol zisťovaniu, či v čase úrazu nejavil známky požitia alkoholu, či neporušil predpisy upravujúce vykonávanú služobnú činnosť a pod.) alebo z ľahkomyselnosti.

11. V ďalšej časti kasačnej sťažnosti žalovaný opätovne podrobne opísal situáciu vo vzťahu k žalobcovi - jeho služobné postavenie, služobný zákrok, následné oznámenie úrazu a prebiehajúcu komunikáciu a priebeh administratívneho konania, ktoré boli zo strany žalovaného podrobne popísané už v rámci konania na správnom súde.

12. Záverom žalovaný navrhol kasačnému súdu, aby napadnutý rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

## III.

Vyjadrenie žalobcu ku kasačnej sťažnosti žalovaného

13. Žalobca sa na základe zaslanej výzvy správneho súdu vyjadril ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 20. 08. 2020.

14. Vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalobca uviedol, že sa v celom rozsahu pridriava svojej argumentácie obsiahnutej v správnej žalobe a svojich ďalších vyjadreniach. Trval na tom, že

služobnému úradu oznámil všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie o priznaní jednotlivých náhrad úrazového zabezpečenia a doložil potrebné lekárske správy. Poukázal na to, že žiadne ustanovenie zákona o sociálnom zabezpečení policajtov neustanovuje lehotu na oznámenie úrazu, ktorá by znamenala stratu nároku.

15. Žalobca tvrdil, že pracovný úraz je potrebné posudzovať ad hoc, teda vzhľadom na okolnosti prípadu. S poukazom na úraz žalobcu - pískanie v ušiach - je podľa žalobcu absurdné požadovať v prípade policajta, aby si následky tohto úrazu uvedomil hneď. Žalobca uviedol, že od začiatku správneho konania až do jeho skončenia bol zjavný úmysel správnych orgánov nepriznať žalobcovi nárok a vykonávať všetky úkony k tomu, aby to bolo právne možné.

16. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že žalobca nepoužil chránič sluchu, žalobca uviedol, že nikto z príslušníkov pri zásahu chránič sluchu nasadený nemal a to z jasného a logického dôvodu, keďže pri obdobných zásahoch musí policajt predovšetkým počuť a vidieť. Je teda nelogické, ak by mal policajt pri takom zásahu chránič sluchu, ak sa členovia jednotky dorozumievajú vysielaczkami.

17. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že sa žalobca nepodrobil skúške na prítomnosť alkoholu, uviedol, že táto požiadavka žalovaného je absurdná, pretože požitie alkoholu pred policajným zásahom je vylúčené, keďže žalobca viedol zásahové vozidlo a s poškodením sluchu nemôže mať žiaden súvis. Z pohľadu žalobcu ide o šikanózný výkon úradnej moci a šikanózný výklad zákona.

18. Žalobca ďalej tvrdil, že je absurdné požadovať od policajta, ktorému píska v ušiach, po tak náročnom zásahu, pri ktorom bol navyše postrelený iný policajt, aby spísal úradný záznam podľa „akýchsi metodických usmernení, vyhodnotil objektívne svoj zdravotný stav, išiel ešte v ten deň na lekárske vyšetrenie a predložil dôkaz o tom, čo sa mu stalo“.

19. Záverom žalobca navrhol kasačnému súdu, aby kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

#### IV.

##### Konanie pred kasačným súdom

20. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) bol formálne zriadený ústavným zákonom č. 422/2020 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava SR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov dňa 1. januára 2021 a na základe zákona č. 423/2020 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s reformou súdnictva.

21. Podľa § 101e ods. 1 a 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 423/2020 Z. z., najvyšší správny súd začne činnosť 1. augusta 2021. Výkon súdnictva prechádza od 1. augusta 2021 z najvyššieho súdu na najvyšší správny súd vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc najvyššieho správneho súdu.

22. Najvyšší správny súd ako súd kasačný (§ 11 písm. h) v spojení s § 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, kasačnú sťažnosť prejednal v rozsahu námietok sťažovateľa bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky [www.nssud.sk](http://www.nssud.sk) (§ 452 ods. 1 v spojení s § 137 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa je dôvodná.

23. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/60/2018-62 zo dňa 12. februára 2020, ktorým správny súd podľa § 191 ods. 1 písm. e) a g) SSP zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

24. Predmetom preskúvacieho súdneho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky č. KM-OLVS-265/2017/OPK zo dňa 22. 08. 2017, ktorým

žalovaný zmenil výrok rozhodnutia prvostupňového orgánu - Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Košiciach č. KRPZ-KE-VO2-199-030/2015-PS zo dňa 01. 08. 2017 tak, že v jeho výrokovej časti text: „Podľa § 20 ods. 1 písm. b), písm. c), § 22 a § 23 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z.z.“) v súlade s § 3 a § 5 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z. z.“) a § 100 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“).“ nahradil textom: „Podľa § 20 ods. 1 písm. b) a § 22 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z. z.“) v súlade s § 3 a § 5 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z. z.“) v spojení s § 99 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“).

25. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverené právomoci a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe, či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi. Správny súd v správnom súdnictve poskytuje ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 2 ods. 1 SSP) Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 SSP). Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP). Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy (§ 177 ods. 1 SSP).

26. Kasačný súd dáva tiež do pozornosti, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 199 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. V súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v sociálnych veciach správny súd nie je viazaný rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ak žalobca je fyzickou osobou, ktorou namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Správny súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy teda preskúmava, či orgán štátnej správy konal a rozhodol v súlade so zákonom, či v správnom konaní

postupoval v súčinnosti s účastníkom konania, či sa vysporiadal s jeho námietkami a či na základe skutkových zistení a na základe logického a rozumného uváženia ustálil správne svoj právny záver.

V.

Právne posúdenie kasačným súdom

27. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

28. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

29. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

30. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Z citovanej právnej úpravy ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

31. Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisu správneho súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného v preskúmanom konaní v danej veci bolo preukázané, že prvostupňový orgán nepriznal žalobcovi dávku úrazového zabezpečenia v súvislosti s úrazom, ktorý mal žalobca utpieť počas výkonu štátnej služby, z dôvodu že si nespĺnil ohlasovaciu povinnosť riadne a včas. V napadnutom rozhodnutí žalovaný rozhodol tak, že zmenil časť výrokovej vety v texte (bližšie pozri bod 1 a 24) rozhodnutia prvostupňového orgánu, pričom bolo potvrdené, že žalobcovi sa nepriznáva dávka úrazového zabezpečenia. Kasačný súd zistil, že medzi účastníkmi konania ostal predovšetkým sporný spôsob oznámenia úrazu zo strany žalobcu, z ktorého dôvodu upriamil svoju pozornosť najmä na túto otázku.

32. Zákon č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov upravuje sociálne zabezpečenie policajtov a profesionálnych vojakov, ktoré tvorí a) nemocenské zabezpečenie, b) úrazové zabezpečenie, c) výsluhové zabezpečenie a d) služby sociálneho zabezpečenia. Pod pojmom policajt sa na účely tohto zákona rozumie príslušník Policajného zboru, Hasičského a záchranného zboru, Horskej záchrannej služby, Slovenskej informačnej služby, Národného bezpečnostného úradu, Zboru väzenskej a justičnej stráže a ozbrojený príslušník finančnej správy, 1a) ak tento zákon neustanovuje inak. (§ 1 ods. 1,2 zákona č. 328/2002 Z.z.)

33. Podľa § 29 ods. 1 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 328/2002“) za služobný úraz sa na účely tohto zákona považuje poškodenie zdravia alebo smrť policajta alebo profesionálneho vojaka spôsobené nezávisle od jeho vôle krátkodobým, náhlým a násilným pôsobením vonkajších vplyvov pri

výkone služobných činností vyplývajúcich zo služobného zaradenia policajta alebo profesionálneho vojaka, pri činnosti vykonávanej na príkaz, pokyn alebo rozkaz nadriadeného alebo pri činnosti, ktorá je obvyklá pri plnení služobných úloh vrátane obvyklej činnosti v čase prestávok v službe.

34. Podľa § 48 ods. 3 písm. c), zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“) policajt je povinný oznámiť bezprostredne nadriadenému poruchy a nedostatky, ktoré ohrozujú alebo sťažujú výkon štátnej služby a hroziacu škodu.

35. Podľa § 48 ods. 3 písm. n) zákona č. 73/1998 Z.z., policajt je povinný plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov.

36. Podľa § 174 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., ak pri výkone štátnej služby alebo v priamej súvislosti s ním došlo k poškodeniu zdravia policajta alebo k jeho smrti úrazom (ďalej len „služobný úraz“), zodpovedá za škodu tým vzniknutú služobný úrad. Služobným úrazom nie je úraz, ktorý sa policajtovi prihodil na ceste do služby a späť, s výnimkou, ak bol mimoriadne povolaný na miesto výkonu štátnej služby alebo iné dohodnuté miesto nadriadeným.

37. Podľa § 175 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., služobný úrad sa zbaví zodpovednosti celkom, ak preukáže, že

a)škoda bola spôsobená tým, že policajt svojim zavinením porušil právne predpisy, rozkazy alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri výkone štátnej služby a požiarnej ochrany, hoci bol s nimi riadne oboznámený a ich znalosť a dodržiavanie boli sústavne vyžadované a kontrolované, alebo

b)škodu si spôsobil policajt požitím alkoholu alebo inej návykovej látky a služobný úrad nemohol škodu zabrániť a že tieto skutočnosti boli jedinou príčinou škody.

38.Podľa § 17 ods. 1 písm. a) zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 124/2006“), zamestnanec je povinný bezodkladne oznámiť zamestnávateľovi vznik pracovného úrazu alebo služobného úrazu, ktorý utrpel, ak mu to dovoľuje jeho zdravotný stav.

39.V citovanej právnej úprave zákonodarca ustanovil podmienky vzniku nároku policajta na odškodnenie poškodenia zdravia. Kasačný súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na to, že služobný pomer príslušníkov policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície je svojou povahou inštitútom verejného práva - ide o štátnozamestnanecký právny pomer. Takýto právny pomer nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu - rozhodnutím o prijatí do služobného pomeru a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým pomerom súkromnoprávnym, kde účastníci majú rovnaké postavenie. To sa prejavuje okrem iného aj v právnej úprave týkajúcej sa zmeny služobného pomeru, služobnej disciplíny, skončenia služobného pomeru, nárokov súvisiacich s výkonom služobného pomeru ako aj ďalších prípadov rozhodovania služobných orgánov. Tieto vzťahy, sú založené na tuhšej podriadenosti a nadriadenosti subjektov služobného pomeru. Právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potreba pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone. Ide teda o špecifický štátnozamestnanecký pomer verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu. Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej praxi formuloval, že z pôsobnosti čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv sú vylúčené spory zamestnancov štátu, ktorých pracovná náplň pozostáva zo špecifických činností verejnej správy v miere, v akej táto správa koná ako držiteľka verejnej moci poverená ochranou všeobecných záujmov štátu alebo orgánov verejnej moci. Pracovníci na týchto miestach majú teda v rukách časť suverénnej moci štátu; ten má tak legitímny záujem vyžadovať od týchto zamestnancov dodržiavanie služobnej disciplíny vo väčšom rozsahu ako pri iných súkromnoprávných pomeroch. V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 47 zákona č. 73/1998 Z.z. služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou,

ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prisahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených. Zjavný príklad takýchto činností predstavujú ozbrojené sily a polícia (Pellegrin proti Francúzsku, rozsudok z 8. decembra 1999 týkajúci sa sťažnosti č. 28541/95, Frydlander proti Francúzsku, rozsudok z 27. júna 2000 týkajúci sa sťažnosti č. 30979/96). Teda štát právnou úpravou kladie na policajta ako príslušníka ozbrojených zložiek väčšie nároky nielen pri výkone jeho služobných povinností, ale aj pri uplatňovaní nárokov z nich plynúcich.

40. Z administratívneho spisu žalovaného a z predložených listinných dôkazov je nesporné, že žalobca dňa 05. 02. 2015 nenahlásil zodpovednej osobe, že došlo u neho k služobnému úrazu v rámci policajného zásahu v čase o 21.35 hod. v obci Y.. Zo správy o prerokovaní poškodenia zdravia v súvislosti s úrazom alebo chorobou z povolania vyplýva, že úraz zo strany žalobcu bol ohlásený e-mailom zo dňa 13. 02. 2015 v čase o 10.30 hod. C.. I. F. I., ktorého súčasťou tvoril opis činnosti žalobcu a okolnosti, za ktorých malo dôjsť k úrazu. Žalobca si mal po zásahu uviesť, že pociťuje tlak, pískanie a šumenie silnej intenzity v ušiach, ktoré pred zákrokom nepociťoval. Uvedenú skutočnosť mal v čase 23.15 hod. oznámiť na útvar PPÚ po ukončení a vyhodnotení akcie v zasadačke PPÚ osobne a priamo veliteľovi PPÚ C.. I. I. a následne aj na chodbe v budove mužstva zástupcovi veliteľa PPÚ I.. V.. X., čím si splnil svoju ohlasovaciu povinnosť. Nasledujúci deň, t. j. 06. 02. 2015 vzhľadom na pretrvávajúce dýchacie ťažkosti navštívil I.. U., ktorý rozhodol o žalobcovej práceneschopnosti, a žalobca ho zároveň informoval aj o svojich ťažkostiach so sluchom a požiadal ho o vypísanie výmenného lístka za účelom odborného vyšetrenia sluchu. Odborné vyšetrenie sluchu žalobca absolvoval až dňa 10. 02. 2015, v rámci ktorého bola doporučená hospitalizácia a začatie liečby pre poškodenie sluchu. Pri prešetrovaní udalosti škodovou komisiou prvostupňového orgánu boli súčasťou vyšetovania aj úradné záznamy spísané Y.. V.. C. zo dňa 13. 02. 2015, C.. I. I. zo dňa 13. 02. 2015, záznam zo školenia pracovníkov o ochrane pred požiarimi a bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, žalobcova evidenčná karta materiálu, doplnenie úradného záznamu C.. I. I. zo dňa 04. 09. 2015, fotodokumentácia zobrazujúca upevnenie prilby a chráničov sluchu, úradný záznam I.. V.. X. zo dňa 13. 02. 2015 a následné vyhotovenie stanoviska senátu škodovej komisie k škodovej udalosti. Z úradných záznamov C.. I. I. vyplynulo, že napriek tomu, že sa osobne zúčastnil na vyhodnotení priebehu zásahu zo dňa 05. 02. 2015 v obci Y., žiadne informácie od žalobcu vo vzťahu k vzniku úrazu nezaznamenal. Žalobcu preto sám kontaktoval dňa 13. 02. 2015 s tým, že ak má zdravotné problémy, ktoré vznikli v súvislosti so služobnou činnosťou, má to vhodným spôsobom riadne oznámiť. Následne potom v ten istý deň obdržal e-mail, v ktorom sa nachádzal úradný záznam žalobcu, v ktorom bolo uvedené, že po ukončení akcie na vyhodnotení v zasadačke PPÚ osobne a priamo veliteľovi útvaru oznámil, že utrpel úraz. C.. I. v rámci doplnenia svojho úradného záznamu uviedol, že žalobca sa v čase bezprostredného zákroku nenachádzal v prvej línii zasahujúcich policajtov, a preto je „veľmi málo pravdepodobné, že by mohol byť priamo ohrozený hlukom výstrelov. ...vznik úrazu poškodenia sluchu je prinajmenšom pochybný, lebo poškodenie sluchu u ostatných policajtov, ktorí sa nachádzali v prvej línii, bezprostredne pri výstreloch nebol zaznamenaný. ...žalobca nepoužil osobné ochranné prostriedky na ochranu sluchu“. Z úradného záznamu I.. V.. X. vyplynulo, že nemá žiadnu vedomosť, žeby mu žalobca úraz, ktorý údajne utrpel pri zásahu oznámil osobne, priamo, vecne alebo iným vhodným spôsobom. Ak by k takému oznámeniu došlo, bezodkladne by vykonal všetky potrebné opatrenia, aby nedošlo k ďalšiemu ohrozeniu života a zdravia a okamžite by zabezpečil jeho náležité vyšetrenie. Žalobca okolo neho prechádzal na chodbe a ani sa nepristavil a „v pohybe utrúsil, že po streľbe na policajnej akcii, na ktorej sa zúčastnil mu hučí v uchu, načo pokračoval ďalej v chôdzi k zaparkovanému služobnému vozidlu“. Túto informáciu považoval za „nepriamu, neosobnú a neoficiálnu, vzhľadom k tomu, že žalobca bol viackrát preškolený s ustanoveniami právnych predpisov a interných aktoch riadenia ako má postupovať pri ohlasovaní úrazu a čo je nutné z jeho strany bezodkladne vykonať pri vzniku úrazu (podrobiť sa dychovej skúške, okamžite sa odobrať na náležité vyšetrenie, úraz zaevidovať do knihy evidencie úrazov alebo knihy mimoriadnych udalostí, spísať úradný záznam a uviesť svedkov“. Výsledným stanoviskom senátu škodovej komisie k škodovej udalosti bolo konštatovanie, že na základe výsledkov vyšetrenia úrazu, ktorý bol kvalifikovaný ako úraz mimoslužobný, služobný úrad nenesie zodpovednosť za poškodenie zdravia žalobcu.



41. Kasačný súd konštatuje, že v prípade služobných úrazov je nevyhnutné spoľahlivo preukázať príčinu a okolnosti úrazu ako i zodpovednosť služobného úradu za úraz. Pokiaľ žalobca subjektívne pociťoval ťažkosti, z ktorých odvodzoval, že súvisia so služobným zásahom, nič mu nebránilo v tom, aby úraz nahlásil v zmysle právnych predpisov a interných postupov žalovaného, aby mohlo byť zabezpečené riadne prešetrenie vzniku služobného úrazu. Taktiež z administratívneho spisu nevyplývalo, že by žalobca pre zranenie nebol schopný úraz nahlásiť riadne a včas. Skutkové okolnosti vyplývajúce z administratívneho spisu teda potvrdzujú, že žalobca ohlasovaciu povinnosť si nesplnil, resp. nesplnil ju riadne a včas, dôsledkom čoho sám znemožnil objektívne vyšetrovanie vzniknutej škodovej udalosti. Žalovaný napriek tomu za účelom skutočného zistenia okolnosti vzniku úrazu vykonal dokazovanie, o čom svedčia aj viaceré úradné záznamy zúčastnených osôb, fotodokumentácia a ďalšie podklady, ktoré boli aj podkladom rozhodnutia prvostupňového orgánu a rozhodnutia žalovaného. Prvostupňový správny orgán listom zo dňa 04. 02. 2016 zaslal správu na oboznámenie sa s výsledkami šetrenia škodovej komisie, ktorého súčasťou bola správa o prerokovaní poškodenia zdravia v súvislosti s úrazom alebo chorobou z povolania spolu s oboznámením s výsledkami vyšetrovania úrazu a záverom nadriadeného a výzvou, aby po oboznámení sa s podkladmi, tieto žalobca podpísal a zaslal späť prvostupňovému orgánu. Z uvedeného možno vyvodiť, že žalobca sa oboznámil so všetkými podkladmi pre rozhodnutie a prostredníctvom svojho právneho zástupcu zaslal vyjadrenie k správe o prerokovaní poškodenia zdravia. Prvostupňový správny orgán a žalovaný tak mali k dispozícii úradný záznam od žalobcu - e-mail zo dňa 13. 02. 2015 a zároveň aj vyjadrenie k správe s oboznámením sa s výsledkami vyšetrovania úrazu, v rámci ktorých žalobca niekoľkokrát popísal svoj pohľad na sled udalostí súvisiacich so vznikom úrazu. Bolo tak v právomoci správneho orgánu vysporiadať sa s protichodnými svedeckými výpoveďami a odstraňovať tak rozpory medzi nimi (za týmto účelom boli vyhotovené úradne záznamy kolegov žalobcu), čo žalovaný aj urobil.

42. Kasačnému súdu neuniklo pozornosti, že žalobca sa domáhal ochrany proti nečinnosti orgánu verejnej správy - prvostupňového orgánu. Z rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Sa/18/2016 zo dňa 05. 05. 2017 (právoplatné 07. 06. 2017), vyplýva, že ten nezistil nečinnosť prvostupňového orgánu v správnom konaní, keď konštatoval, že žalobca a jeho právny zástupca boli viackrát prvostupňovým orgánom poučení o postupe, podľa akých právnych predpisov a akým spôsobom má žalobca postupovať pri uplatnení nároku úrazového zabezpečenia, preto nemožno konštatovať pasivitu prvostupňového orgánu.

43. Kasačný súd vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel k záveru, že v dôsledku toho, že žalobca si nesplnil zákonné povinnosti týkajúce sa nahlasovania ublíženia na zdraví v súvislosti s výkonom služobných povinností, nemohla byť jednoznačne preukázaná príčinná súvislosť medzi žalobcom uvedeným úrazovým dejom zo dňa 05. 02. 2015 a poškodením jeho zdravia, teda nebolo preukázané, že žalobca utrpel služobný úraz tak, ako to tvrdí v žalobe.

44. Na zdôraznenie kasačný súd konštatuje, že v preskúmvanej veci považoval za nesporné, že žalobca porušil zákonnú povinnosť ustanovenú v § 17 ods. 1 písm. a) zákona č. 124/2006 Z.z., v zmysle ktorej právnej úpravy zamestnanec je povinný bezodkladne oznámiť zamestnávateľovi vznik služobného úrazu, ktorý utrpel, ak mu to dovoľuje jeho zdravotný stav (obdobne rozsudok NS SR, sp. zn. 10Sžso/75/2014 zo dňa 28. 10. 2015), keď skutkové okolnosti v danej veci potvrdili, že žalobca napriek tomu, že mu v tom nebránila žiadna prekážka, si svoju ohlasovaciu povinnosť nesplnil bezodkladne a úraz nahlásil až niekoľko dní po jeho vzniku, preto nemožno s určitosťou vylúčiť, že u žalobcu v čase od vzniku úrazu dňa 05. 02. 2015 do jeho ohlásenia 13. 02. 2015 nedošlo k poškodeniu jeho zdravia z iných dôvodov mimo výkonu štátnej služby. Porušením zákonnej povinnosti žalobca zmaril možnosť riadneho prešetrenia úrazu, čím znemožnil služobnému úradu bezprostredne a v krátkom časovom úseku prešetriť všetky skutočnosti dôležité pre vyhodnotenie, či úrazový dej sa stal, a ak áno, že ide o služobný úraz.

45. Kasačný súd súčasne upriamuje pozornosť tiež na to, že žalovanému prináleží v zmysle zákona č. 124/2006 Z.z., resp. čl. 9 ods. 1 písm. c) a d) smernice 89/391 a čl. 11 písm. c) a d) Dohovoru MOP o bezpečnosti a zdraví pracovníkov a o pracovnom prostredí č. 155 z roku 1981, zodpovednosť za registrovanie pracovných úrazov a chorôb z povolania. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na

dôvodovú správu k zákonu č. 124/2006 Z.z., konkrétne § 17, v zmysle ktorej, ako už bolo uvedené, zamestnancovi sa ukladá oznamovacia povinnosť vo vzťahu k zamestnávateľovi pri vzniku nielen pracovného úrazu, ale aj pri vzniku iného úrazu, nebezpečnej udalosti, bezprostrednej hrozby závažnej priemyselnej havárie a závažnej priemyselnej havárie spôsobom, ktorý interne upraví zamestnávateľ. Táto povinnosť sa ukladá aj zamestnancovi alebo fyzickej osobe, ktorá bola svedkom danej udalosti. V prípade, že zamestnancovi jeho zdravotný stav nedovoľuje oznámiť pracovný úraz, oznamovacia povinnosť sa potom vzťahuje na iného zamestnanca. Z administratívneho spisu mal kasačný súd preukázané, že žalovaný má spôsob ohlasovania úrazov upravený nariadením žalovaného o postupe nadriadených pri rozhodovaní a určovaní dávok úrazového zabezpečenia a náhrad pozostalých v súvislosti so služobným úrazom a chorobou z povolania č. 27/2008, z ktorého vyplýva, že policajt, ktorý utrpel úraz pri výkone štátnej služby alebo v súvislosti s výkonom štátnej služby alebo pre výkon štátnej služby, bezodkladne po úraze, ak je toho schopný, ohlási úraz svojmu priamemu nadriadenému osobne, telefonicky alebo iným vhodným spôsobom. Nemožno súhlasiť s názorom správneho súdu, že „vykonávací predpis nižšej právnej sily podstatu tohto zákonného ustanovenia nemôže zmeniť“ (bod 33 napadnutého rozsudku). Samotný právny predpis oprávňuje zamestnávateľa bližšie interne upraviť spôsob ohlasovacej povinnosti. S názorom správneho súdu by bolo možné súhlasiť v tom prípade, ak by bolo preukázané, že úraz, ktorý sa stal, bol úrazom služobným, čo však preukázané v tomto prípade nebolo, pretože nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi priebehom zásahu/konaní a jeho následkom/úrazom. Vzhľadom k uvedenému kasačný súd v danom prípade dospel k záveru, že nesplnenie povinnosti žalobcu spočívajúcej v neskorom ohlásení pracovného/služobného úrazu malo za následok stratu nároku na odškodnenie.

46. Vo svetle vyššie uvedenom kasačný súd podrobil prieskumu kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok správneho súdu. Dospel k záveru, že z odôvodnenia správneho súdu nie je zjavné, v akom rozsahu podrobil súdnemu prieskumu napadnuté rozhodnutia žalovaného a prvostupňového orgánu, ako aj jeho vlastné posúdenie, keď z dôvodov uvádzaných správnym súdom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevyplýva, na základe akých skutkových zistení ustálil svoj právny záver o nedostatočne zistenom skutkovom stave a zásadných pochybeniach v procesnom postupe správneho orgánu, keď nechal bez povšimnutia namietanú argumentáciu žalovaného. Správny súd sa s argumentáciou žalovaného náležite nezaoberal a bez ďalšieho zdôvodnenia sa stotožnil s argumentáciou žalobcu.

47. Vychádzajúc z uvedeného kasačný súd preto konštatuje, že správny súd sa dôsledne nezaoberal a nevysporiadal so zásadnou otázkou, a to spôsobom oznámenia úrazu žalobcom, ako základného zákonného predpokladu pre neskoršie posúdenie úrazu ako služobného úrazu, čím zaťažil napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľnosťou pre nedostatok dôvodov, a preto aj jeho právne posúdenie veci bolo predčasné.

48. Vzhľadom k vyššie uvedenému, najvyšší správny súd námietky žalovaného vznesené v kasačnej sťažnosti, ktorými namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP vyhodnotil ako dôvodné, keďže tieto námietky spochybnili vecnú a právnu správnosť napadnutého rozhodnutia správneho súdu.

49. Z uvedených dôvodov kasačný súd podľa § 462 ods. 1 v spojení s § 440 ods. 1 písm. f) SSP rozhodnutie správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

50. V ďalšom konaní bude povinnosťou správneho súdu opätovne sa vecou dôsledne zaoberať, ustáliť zásadné otázky nastolené v konaní, vzťahujúce sa na prejednávanú vec, v ich intenciách posúdiť zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného v spojení s rozhodnutím a postupom prvostupňového orgánu, a to v súlade s názorom kasačného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí a vo veci opätovne rozhodnúť. Svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodniť. V novom rozhodnutí vo veci samej rozhodne správny súd opätovne o nároku na náhradu trov konania vrátane o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

51. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 ( § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

**Poučenie :**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.